

Protože světlo se temnotou vždy prorazí

Chcete šťastní být?

Víru v lepší zítřky mít?

Zastavte se, poslouchejte,
krásnou vůni nadechujte.

Vykvetla jednou květina,
jak slunce zlatě září rostlina.

Radost do světa vpouštěla
a smutek ve smích přetvářela.

Ta zlatá, bájná slunečnice,
kvete u říčky Senice,
a pokaždé, když si jí povšiml někdo malinko,
zrodilo se nové děťátko – poupátko.

A tak se jich na svět smálo víc a víc
a všichni jim chodí vstříc.
Ten, kdo tudy procházel,
kousek světla si odnášel.

A tak silná, krásná slunečnice,
snad dcera samotného Dia,
rostla hned vedle naší ulice,
a večer měla odstín lila.

Až přišel jen pán či muž
a ledovým hlasem zvolal už:
„Ta hloupá kytky tady nesmí být,
tady chci já anglický trávnik mít.“

Slunečnice v jedné minutě už nestála,
avšak poslední slova ještě zvolala:

„Nebojte se, drazí,
světlo temnotou vždy prorazí.“

Tak až do příštího roku,
lidé sadili slunečnice do truhlíku
a dávali je na balkony.
Byly však vzdáleny od té první na hony.

Ale o rok později
(ó jaké to překvapení),
tam, co stála slunečnice,
dere se něco z půdy víc a více.

Zanedlouho už tam stojí
spousta rostlina na silných stvolích,
které lásku vypouštějí
a pláč ve smích přetvářejí.

Silná slunečnice snová,
každý den má poupata nová.
To proto, že si jí lidé všímají,

světlo temnotu vždy porazí.